

De surreële wereld van Margaretha Louwers

Tekenen is voor Margaretha Louwers een manier om greep op haar leven te houden. Na een jarenlange zoektocht naar een persoonlijke stijl, blijkt tekenen op dit moment het dichtst bij haar te staan. Met houtskool, krijt en Oost Indische inkt doet ze ongemerkt verslag van haar leven.

Margaretha Louwers groeide op in het Brabantse dorp Mierlo en ontdekte op haar dertiende, in het Van Abbemuseum in Eindhoven, een nieuwe wereld. Een wereld die ze van huis uit niet kende, maar die haar aantrok. Het waren de schilderijen, vooral die van Chagall, die haar intrigeerden.

" Toen ik voor het eerst naar een schilderij keek, wist ik dat er nog een andere wereld moest zijn. Een wereld waarin schilderijen gemaakt werden. Bij die wereld wilde ik horen. Ik zeg wel eens: ik ben opgevoed door het Van Abbemuseum en de televisie."

Ze hield van letters en vormgeving. Een vriendin attendeerde haar op het bestaan van een grafische afdeling op de Rietveld academie. Louwers deed toelatingsexamen en werd aangenomen. Maar de manier van lesgeven op de afdeling 'gebonden grafiek', stond haar tegen. "Terwijl wij een boodschappenlijstje moesten vormgeven, zag ik mensen met een schittering in hun ogen vertellen dat ze aan het schilderen waren met wel twee modellen. En daar zat ik dan met dat boodschappenlijstje. Ik wilde ook schilderen en stapte over naar de afdeling 'vrije grafiek en schilderen'."

Na haar afstuderen duurde het nog jaren voordat ze het artistieke juk van de docenten van zich af kon werpen. "Zij bepaalden op de academie de artistieke norm. Zij verkondigden wat wel en niet goed was. In het begin hield ik me daaraan. Kunst mocht in die tijd niet anekdotisch zijn, dat was een zonde." Louwers experimenteerde met grafiek en bedacht geometrische vormen die ze op losse vellen afdruckte en als een puzzel in elkaar paste. "Ik zocht naar een manier om de ruimtelijkheid van plat uit te drukken." Ze gebruikte andere materialen zoals ijzer, vilt, hout en koper en maakte daarvan ingenieuze geometrische figuren. De installaties werden groter en groter en technisch zo veeleisend dat ze het niet meer alleen afkon en een assistent nodig had. Uiteindelijk gaf het haar geen voldoening meer. Het bleek een te indirecte manier van werken. "Ik wilde terug naar de menselijke maat. Iets doen dat ik alleen afkon en waardoor ik me kon laten verrassen. Ik had het gehad met die vlakken."

Rigoreus brak ze met haar monumentale manier van werken en betrad 'het verboden pad' van de anekdotische tekenstijl. "Ik was er blijkbaar aan toe." Voor haar tekeningen put ze uit haar onderbewuste. "Trauma's, dromen, alle gevoelens die niet direct te zien zijn, wat vergeten is of gesublimeerd, probeer ik in mijn tekeningen door te laten klinken." De beelden die hieruit ontstaan tonen een surreële wereld waarin mensen kunnen figureren als in een droom. In sommige tekeningen verbeeldt ze het onderbewuste letterlijk. Zoals de tekening waarop een vrouw ligt te slapen en er zich onder haar een wereld openbaart. De zoektocht te horen bij de wereld waarin mensen schilderijen maken, is voorbij. Met het tekenen kwam de overtuiging en het inzicht. "Nu begrijp ik dat die wereld waar ik zo graag bij wilde horen, de wereld is die ik zelf maak."

Sandrine van Noort